



Svätosť...

V televízii prebieha spevácka súťaž a my obdivujeme mladé talenty, spevákov, ktorí precitene a nádherne zaspievajú pieseň. Inokedy zasa obdivujeme diela maliarov, či sochárov, staviteľov alebo inžinierov... Povieme: „To je čosi mimoriadne, to je čosi úžasné!“

Ale obdivujeme ešte jedno. Obdivujeme silu lásky a túžime po nej. Celkom prirodzene túžime po tom, aby sme boli obdarovaní a milovaní a aby sme sa o tom aj presviedčali.

Žiaľ, to čo obdivujeme sú len výnimky v tomto svete, hoci by to malo byť pravidlo života. A práve to, čo obdivujeme je svätosť života. Keď povieme, že niekto je svätý, obyčajne máme dojem a predstavu niekoho, a to predstavu, nie celkom dobrú a slovo „svätý“ sa používa skôr ako výsmech a nie ako veľká hodnota. Ale to, čo samy obdivujeme, to je práve svätosť života. Veď pán Ježiš povedal: „Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš Nebeský Otec.“ - a to znamená, že svätosť spočíva i v dokonalosti. V dokonalosti, ku ktorej vieme a môžeme doviest' náš život. Dokonalosť vo využívaní talentov a schopností, ktoré nám dal sám Boh. Ak nám ku dokonalosti prekáža naša lenivosť a nechúť niečo robiť, nie je to dobré. Ak sme na príčine samy, že nevyužívame naše schopnosti, je to zlé. Potom už nie sme na Božiu slávu ani na radosť. Máme byť darom pre ostatných ľudí.

Rovnako nás Boh povolal ku dokonalosti v láske. „Milujte sa navzájom tak, ako som ja miloval vás.“ – povedal a prikázal Pán Ježiš pri poslednej večeri. Sme teda povolaní ku dokonalosti v láske. Ku tej láske, po ktorej túžime a ktorú obdivujeme.

Svätosť je teda niečo povznášajúce, niečo veľmi hodnotné. Z našej strany svätosť spočíva v dokonalosti, v naplnení života, využití darov a v dokonalosti v láske. Svätosťou sme podobní Bohu. Prvotnú svätosť sme dostali pri krste. Keď sme boli pokrstení, Boh sám nás očistil, obmyl od zla a hriechu, posvätil nás a naplnil svojimi darmi. Vstúpil do našej duše ako svätý Boh. Preto po krste môžeme konštatovať, keby sme mali oči schopné pozorovať i nadprirodzené skutočnosti, videli by sme žiaru okolo pokrsteného človeka. Videli by sme jeho svätosť. Túto prvotnú svätosť si ale máme zachovať. Nevinnosť, čistotu a Božiu prítomnosť v duši. Preto patrí k nášmu kresťanskému životu i premáhania zla a hriechu, práve z dôvodu: kvôli zachovaniu svätosti svojej duše.

Nebol by to správny názor, keby sme sa uspokojili s tým, že nerobíme zlo, že nehrešíme... Logicky to ani nie je možné, keď za zlo považujeme aj nerobenie, zanedbanie dobra... My sme povolaní k láske. Nestačí len nerobiť zlo, ale máme robiť dobro...

A to je práve to, čo sme si už povedali. Konat' dobro – privádzať ku dokonalosti náš život so

všetkými darmi a schopnosťami, byť čnostnými ľuďmi, ktorí prinášajú dobré a bohaté ovocie dobrých skutkov. Okrem toho máme byť dokonalí v láske, v jej prejavoch. Aj keď v ľudskej rovine dokonalosti, nemáme vždy možnosti naplno realizovať všetky naše skryté, či objavené dary a schopnosti, v oblasti lásky na to možnosti máme vždy. Keď sme zdraví, alebo chorí, chodiaci, alebo bez sily pripútaní na lôžko – lásku môžeme prejavíť v jej mnohorakých formách, ako lásku činnú, alebo tú obetujúcu sa, trpiacu a pod...

Jedna vec je chcieť a druhá je môcť. I tu vidíme zaujímavú vec. Chceme napr. cestovať do Chicaga. Rozhodneme sa preto tam ísť, ale nestačí to. Nestačí iba chcieť tam ísť. Potrebujeme zabezpečiť dopravný prostriedok - lietadlo, ktoré nás tam odvezie.

Podobne je to i s našou svätosťou. Ona je niečím, čo presahuje naše ľudské schopnosti. Svätosť, ktorú dostávame pri krste, alebo vo svätej spovedi, je nezaslúženým darom Božej milosti a priazne. Ale aj ku dosiahnutiu svätosti, vo forme dokonalosti vo využívaní darov a schopností, ktoré nám Boh dal potrebujeme Božiu pomoc a ešte viac ju potrebujeme k dokonalosti v láske akou Ježiš Kristus miloval nás. Túto pomoc nám Boh sám dáva pomocou svojho Božieho slova. Božie slovo je Božia pravda, Svetlo do nášho života, aby sme vedeli, čo máme a ako máme robiť. Okrem neho sú to sviatosti a modlitba. Modlitba a sviatosti sú preto nazvané prostriedky na dosiahnutie Božej milosti a spásy.

Niekedy sa mylne hovorí, že svätý (sväťuškar) je ten, kto chodí do kostola a kto sa pravidelne, alebo veľa modlí. Taký človek iba dosahuje svätosť, ale ona sa prejavuje inak – svätosť sa prejavuje ako ovocie nášho života. A až vtedy môžeme povedať, že sme svätí, keď budeme takí pred Bohom, keď nás on sám uzná za hodných byť v jeho prítomnosti. Dokonalosť svätosti dosiahneme až po smrti. Na zemi nikto nie je ešte svätý, len sa o to snaží. Samozrejme, že platí zásada: bez Božej milosti, bez Božej pomoci svätosť dosiahnuť nemôžeme. Skúsme sa snažiť viac ako doteraz v našom živote a zistíme, aké je to ťažké a ako veľmi potrebujeme Božiu pomoc. Predstavme si, že nám niekto krivdí, alebo máme ťažký život, ako je priam nemožné odpustiť a milovať i toho, kto nám robí zle. Ľudsky, mnohé veci sú pre nás neprekonateľné, ťažké ale s pomocou Božou ich vieme a môžeme zvládnuť. A tak je to i so svätosťou – tá sa nám zdá byť nedosiahnuteľná, ale s pomocou Božou ju dosiahnuť môžeme.



Prosebné volanie k Srdcu Ježišovmu

Ježišu milosrdný,
vyslyš ma,
Milosť tvojho Srdca,
obráť ma,
Blesk tvojho Srdca,
penikni ma,
Krv tvojho Srdca,
zmier ma,
Zásluha tvojho Srdca,
posväť ma,
Križ tvojho Srdca,
posilni ma,
Trňová koruna tvojho
Srdca, ozdob ma,
Duch tvojho Srdca,
zohrej ma,
Plameň tvojho Srdca,
roznieť ma,
Žiar tvojho Srdca,
zohrej ma,
Láska tvojho Srdca,
rozkošou naplň ma,
Dobrota tvojho Srdca,
pozdvihni ma,
Rozjímanie tvojho Srdca,
premeň ma,
Radosť tvojho Srdca,
oblaž ma,
Vládnutie tvojho Srdca,
nasýť ma,
V tvojom Srdci, ó, Ježišu,
daj mi žiť i zomrieť,
Najsladšie Srdce Ježišovo,
šťastnou učiň ma
A daj mi v tebe bývať
tu časne a tam večne.
Amen

Mário Orbán

Modlitby sestry Zdenky

Dovoľte mi jedným dychom povedať: „Veriť a žiť v takom náboženstve a mať také presvedčenie, ako učí Ježiš, je úžasné.“ Ježiš neodsudzuje. Každému človeku dáva mnoho príležitostí, aby sa zmenil k dobrému a aby sa uistil o jeho láske. O tom sa presvedčil aj mýtnik Zachej. Nikdy nebol taký šťastný ako v deň, keď sa Ježiš ponúkol do jeho domu na návštevu. V živote Zacheja boli chvíle, v ktorých videl, že sa obsah jeho mešca zväčšuje. Ľudia ho preto nenávideli. Počas Ježišovej návštevy však stíchli od prekvapenia, že zrazu tak štedro ponúka z toho, pre čo bilo jeho srdce. V Talmude čítame: „Keď niekto rozdáva, nech nedáva viac než jednu pätinu z toho, čo vlastní.“ Zachej sa neriadil týmito slovami. V jeho geste sa odrážalo niečo viac ako len ľudské. V ten deň urobil najvýhodnejší krok vo svojom živote. A zažil radosť, akú dosiaľ nepoznal. Doteraz bol nespokojný, hoci mu bohatstvo rástlo. Teraz bol šťastný, lebo rozdával. Našiel čosi vzácne, skutočný zmysel života, cieľ- Boha.

K čomu sme pripútali srdcia my? Zdá sa nám, že nachádzame v týchto veciach radosť, a predsa ju nenachádzame. Naše okolie preto necíti k nám sympatiu. Nestojí Ježiš práve teraz pod našim planým



figovníkom, na ktorý sme sa vyšplhali len zo zvedavosti vidieť, kto je Ježiš? Uvedomme si, že či túžime alebo netúžime vidieť ho, on sa vždy chce u nás

zastaviť. Vyjdime zo svojich srdc, prestaňme pozeráť na svoje postavenie, vek, doterajší spôsob života. Ježiš chce každému osobne povedať, že ho má rád.

Istý Ind sa angažoval v charitatívnej činnosti. Priateľ ho oslovil: „Keby si mal dva domy, čo by si urobil?“ „Jeden by som si nechal pre seba a druhý dal chudobným.“ „A keby si mal dve kravy, čo by si s nimi urobil?“ pýta sa ďalej. „Jednu by som si ponechal a druhú by som dal chudobným.“ „A keby si mal dve sliepky?“ opýtal sa po tretí raz. „Obe by som si nechal,“ znela odpoveď. „A prečo?“ „Lebo mám dve sliepky.“

Komu sa väčšmi podobáme vo svojom konaní - Indovi, alebo Zachejovi?

Lubomír Stanček



Okrem výstižnej palety farbietého lístia, daždivých, posmutnených dní je prioritou novembra tichá modlitba za našich drahých zosnulých.

S myslou obohatenou spomienkami sa skláňame nad hrobmi, s úctou stojíme pri kamenných krížoch, zapalujúc sviece za milovaných i tých menej prívetivých blížnych.

Sviece. Jednoduché, rovné, biele, ozdobné, pestrofarebné, s jemnou či výraznejšou vôňou. Prostých aj originálnejších tvarov. Hádám ako každý jeden z nás. Lenže všetky bez výnimky dohoria. Niektoré pomalšie, iné prirýchlo... Plamienkom mihotajúcim sa alebo sršiacim s ťa naše vlastnosti, povahy, charaktery. Občas vietor fúkne prisilno a vtedy neodolá ani najmocnejšia z nich. Inokedy vane iba slabunký vánok a aj tá najútlejšia sviečka vydrží.

Podobne ako v živote. Strom túži rásť a rieka tiecť... Každý má akési čaro osobnosti. Bežné sny, veľkolepé priority. Jeden je tichší, iný hovorí viac. Jeden sa vie presadiť, udržať, zabojsovať v ťažkých podmienkach, ďalšieho zlomí a citovo rozleptá najmenší neúspech. Mnohí sa skromne predierajú zo dňa na deň, iní v blahobyte už nevedia, čo s bohatstvom.

Jednako sa raz táto púť skončí pre všetkých. My sa však nerozplynieme ako sviečka, nevymizneme do stratena. Ocitneme sa pred otázkou „Ako sme žili?“ A pohasnutá svieca nášho pozemského života sa rozsvieti pre večný život plameňom, podmieneným naším rozmanitým pozemským bytím. Svetlom raja, nádejou očistca, alebo zúfalstvom zatratenia. Dal by Boh a jeho nekonečné milosrdenstvo, aby to nebolo to posledné!

Azda sa oplatí na chvíľu postáť a úprimne, bez pretvárký sa nad sebou zamyslieť. Počká práca, domácnosť i politika, pohovjú obchody a rokovania. Nevieme hodinu, nepoznáme deň, keď dohorí naša životná svieca.

PATRIČIA PARÁKOVÁ

Sväté omše v 31. týždni cezročného obdobia

5.XI. pondelok

18.00 na úmysel

6.XI. utorok

18.00 Poďakovanie Božskému Srdcu za zdravie

7.XI. streda

18.00 + František Polakovič a rodičia

9.XI. piatok

18.00 + Ján Tibenský a manžel.Berta

10.XI.sobota

18.00 + František Kulifaj a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 203 – 228

11. XI. 32. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozef Tibenský a rodičia

9.15 na úmysel (Matejčíkovi)

„Svojimi krídlami ťa zacloní a uchýliš sa pod jeho perute.“

(Ž 91, 4)



Ked' pištia myši

Istý kazateľ rozpráva tento príbeh: „Dvojročná Sára mi sedí na lone. Sledujeme v televízii nejakú komédiu o mužovi, ktorý má vo svojej izbe myš. Spí. Otvorí jedno oko a zistí, že sa pozerá rovno do tváre myši. Smejem sa, ale Sára panikári. Odvracia sa od obrazovky a zaborí mi svoju tvár do ramena. Jej malé telíčko stuhne. Myslí si, že myš ide po nej. „To je dobré, Sára“, uistujem ju. Ona sa však stále bojí. Postupom času som ju presvedčil a od strachu z bielej myši prechádza k pokojnému chichotaniu. Prečo? Lebo jej otec prehovoril a ona mu uverila. Dal by Boh, aby sme aj my mohli urobiť to isté!

Máš na svojej obrazovke obrovskú myš? Máš strach, ktorý neodchádza? Chcel by som, aby strach bol len obrazom z televízie. Ale nie je. Prechádza sa po nemocničných izbách a domoch smútku. Hľadá na nás z rozvodových papierov a oznámení o vyst'ahovaní. Pozerá sa skrze oči krutého rodiča alebo partnera, ktorý zneužíva toho druhého. Sú také časy, kedy tie myši pištia. Časy, keď potrebuješ silné Božie rameno, ku ktorému môžeš bežať a skryť sa v ňom.“

Počúvaj: „Lebo tvojím útočišťom je Pán, za ochrancu si si zvolil Najvyššieho. Nestihne ťa nijaké nešťastie a k tvojmu stanu sa nepriblíži pohroma, lebo svojim anjelom dá príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách. Na rukách ťa budú nosiť, aby si si neuderil nohu o kameň. Budeš si kráčať po vretenici a po zmiji, leva i draka rozšliapeš“ (Ž 91, 9-12).

Nemáš sa čoho báť!

Bob Gass z UCB Europe



Liturgický kalendár

5.XI. pondelok	sv.Imrich
6.XI. utorok	sv.Leonard, pustovník
7.XI. streda	sv.Engelbert, mučeník
8.XI. štvrtok	sv.Bohumír, biskup
9.XI. piatok	Výročie posviacky Lateránskej baziliky
10.XI. sobota	sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi

Od počiatku ľudstva vychovávali svoje deti rodičia. Stačili ich naučiť všetko, čo sami vedeli a skúsili. Potom ich deti všetko podali zasa svojim deťom. Na istom stupni rozvoja ľudstva vznikli školy. Vedomosti ľudstva narastali, ale rodičia neprestali byť hlavnými vychovávateľmi svojich detí. Je to prirodzené a platí to dodnes. Teoreticky to uznávajú všetky demokratické štáty. Totalitné si osvojujú právomoc na výchovu a školu nadradujú nad rodičov. Spomeňme si na ateizáciu v školách za vlády komunizmu.

Toto prirodzené právo rodičov potvrdzuje aj Druhý vatikánsky koncil v deklarácii o kresťanskej výchove *Gravissimum educationis*: „Keďže rodičia dali život svojim deťom, viaže ich veľmi vážna povinnosť poskytnúť svojmu potomstvu aj výchovu. Preto ich treba mať za prvých a hlavných vychovávateľov svojich detí“ (č. 3).

Pri dnešnom kultúrnom a vedeckom stave spoločnosti je škola neodmysliteľná. Je tu však otázka, ako dať do súladu prirodzené právo rodičov na výchovu s poslaním školy. Je to možné len tak, že rodičia a škola budú úzko spolupracovať. Zvlášť v oblasti výchovy a formovania mladého človeka. Vzdelávanie bez formovania je nemysliteľné. Každá informácia formuje myslenie aj správanie mladého človeka. Je novodobým bludom liberalizmu, keď hlása, že škola má slúžiť iba na informovanie. Človek nie je suchý počítač, ktorý by len prijímal a vydával informácie. Je to živá bytosť, mysliača, cítiaca, túžiacia po šťastí, ktoré spočíva predovšetkým vo vnútornom pokoji a v naplnení vnútorných túžob. Týmto smerom musia rásť a dospievať všetky mohutnosti človeka. Jednou z nich, a veľmi silnou, hoci nie hlavnou, je jeho sexuálna stránka. Aj v tej musí dozrievať pod veľmi rozumným vedením rodičov a múdrych vychovávateľov. Sexuálna stránka je úzko spojená s osobou človeka. Nie je to len pragmatická záležitosť.

Veľmi znepokojujúcu správu priniesla TV Markíza. Podľa nej do Košíc prišla skupina českých akože odborníkov na prevenciu proti aidsu. Na školách chcú poučať mládež, ako zaobchádzať s prezervatívom. To vyvoláva mnohé otázky a znepokojenia. Riaditelia škôl ich vraj prijali. Nevedia azda o tom, že výchovu k manželstvu môžu vykonávať len zodpovedné osoby, učители a vychovávateľia, nie „odborníci na prezervatív“, a to vždy len v rámci vyučovacieho procesu a so súhlasom rodičov? Kde zostali rodičia? Ako spolupracujú so školou? Vedia vôbec o takýchto iniciatívach? Zdá sa, že spomínaná iniciatíva nie je ojedinelá. Je potrebné, aby

sa rodičia pozorne zaujímali, kto a ako vplýva na ich deti. Veď tu ide o ľudské bytosti, ktoré raz chcú mať harmonické manželstvo a šťastný spoločný život. To sa nedá dosiahnuť oddelením sexu od osoby. A to platí pre všetkých bez rozdielu - či sú veriaci alebo neveriaci. Veriaci a všetci otvorení pre pravdu majú ešte k tomu Božiu milosť, ktorá je taká prepotrebná v tejto citlivej a dnes veľmi ohrozenej záležitosti.

Cirkev aj v týchto súvislostiach ponúka kresťanské etické ideály, ako východiská šťastného a mravného rozkvetu mladého človeka. Vráťane istoty pred ohrozeniami moderných čias. Ak sa k uvedeným ideálom hlási vyše 80 % obyvateľov, nemôže túto skutočnosť ignorovať nijaký riaditeľ, ani iný školský orgán. Na to musí pamätať každý kresťanský rodič, orgány samosprávy vyšších územných celkov a celé naše občianske i národné Spoločenstvo.

Mons. Dr. FRANTIŠEK TONDRA, biskup

LETECKÝ INŠTRUKTOR Neexistuje situácia, v ktorej by som sa mohol ocitnúť a Boh by ju nevedel zvládnuť.

Pred niekoľkými rokmi, keď som sa učil lietať, mi pri jednom lete môj inštruktor povedal, aby som lietadlo nasmeroval do zvislej polohy a letel strmhlav dolu. Na takýto kúsok som vôbec nebol pripravený. Zľakol som sa. Nemal som ani tušenie, čo ma čaká. O niekoľko sekúnd sa motor zastavil a lietadlo začalo padať. Vôbec som ho nemohol ovládať. Stratil som nad ním kontrolu. Čoskoro bolo jasné, že inštruktor mi nepomôže. Po niekoľkých sekundách, ktoré sa zdali byť večnosťou, začala konečne opäť fungovať moja myseľ. Pevne som uchopil kormidlo a situáciu som zvládol.

Hneď nato som na inštruktora všetko vyklopil - pocity strachu, napätia aj nespokojnosti. On mi len veľmi jemne povedal: „neviem o situácii, v ktorej by si sa s týmto lietadlom ocitol, a ja by som ťa z nej nedostal. Ak sa chceš naučiť lietať, opäť vzlietni a vyskúšaj to znovu.“ V tej chvíli sa mi zdalo, akoby mi Boh hovoril: „Dobre si to zapamätaj. Keď mi slúžiš, neexistuje situácia, z ktorej by som ťa nemohol dostať. Ak mi dôveruješ, všetko bude v poriadku, len to vyskúšaj.“

Z vlastnej skúsenosti vám môžem povedať, že to naozaj funguje.

Viera sa začína za hranicami ľudských možností.

George Müller

Bl. Guido Maria Conforti

5.november

Lekári počas prehliadok krútili hlavou nad jeho zdravotným stavom - srdce nebilo v správnom rytme a okrem iného trpel na epilepsiu a ťažkú nespavosť.

Napriek tomu sa už v 31 rokoch stal biskupom a bol zakladateľom misijnej spoločnosti.

Narodil sa 30. marca 1865 blízko Parmy v majetnej rodine, ako ôsme z desiatich detí. Napriek otcovmu nesúhlasu vstúpil roku 1886 do seminára. Keď mal 18



rokov, začali sa uňho prejavovať prvé príznaky epilepsie a námesačnosti, ktoré však úplne zmizli po tom, ako sa zúčastnil na púti do svätyně vo Fontanelle. Krátko po kňazskej vysviacke bol vymenovaný za vicerektora seminára a v 27 rokoch bol zvolený za dómskeho kanonika. O štyri roky neskôr sa stal generálnym vikárom Parmskej diecézy. Napriek skvelej kariére

bol jeho sen veľmi jednoduchý - byť misionárom podľa svojho veľkého vzoru, sv. Františka Xaverského. Keďže chatrný zdravotný stav mu nedovoľoval uskutočniť ho, dal mu inú podobu. Roku 1895 kúpil dom a zriadil v ňom ústav pre formáciu misionárov. Tu začala písať svoje dejiny nová rehoľná spoločnosť - Misijná kongregácia sv. Františka Xaverského.

Mons. Conforti mal iba jedného spolupracovníka - Caia Rastelliho, ktorý mu pomáhal s výchovou misionárskych adeptov, keď diecézu navštívil čínsky biskup Francesco Fogola. Len čo sa dozvedel o situácii na Ďalekom východe, neváhal vzdať sa svojho jediného kňaza a poslal ho spolu s diakonom Odoardom Maninim do Číny. Prví xaveriánski misionári tam začali svoj apoštolát roku 1899, no ich účinkovanie nebolo bez ťažkostí. Po vypuknutí Povstania boxerov sa zachránili iba útekem k belgickým misionárom v Mongolsku. Otec Caio napokon zomrel roku 1901 ako 28-ročný na týfus a Mons. Conforti povolal jeho pomocníka Maniniho späť do Talianska. Tak sa skončila ich prvá misia. Roku 1904 sa začalo znovu od nuly. Do Číny tentoraz odišli štyria bratia a po dvoch rokoch ich nasledovali traja. Potom každé dva roky odchádzali ďalší.

Mons. Conforti bol medzitým vymenovaný za ravenského arcibiskupa a zložil rehoľné sľuby spolu so záväzkom hlásať evanjelium ad gentes. Po zhoršení zdravotného stavu sa však vedenia arcidiecézy vzdal. Roku 1907 sa opäť posadil na stolec pomocného biskupa Parmy a o šesť mesiacov neskôr prevzal post po zomretom diecéznom biskupovi. V tejto funkcii pôsobil 25 rokov. Za ten čas po päť ráz navštívil 300 farností a pripravil dve diecézne synody. Nezabúdaj ani na svojich duchovných synov v Číne a roku 1928 navštívil ich misie. O tri roky neskôr, 5. novembra 1931, zomrel ako 66-ročný na krvácanie do mozgu. Pápež Ján Pavol II. ho 17. marca 1996 pripísal do zoznamu blahoslavených.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku